

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Tredje Afdeling)

19. september 2012*

»Voldgiftsbestemmelse — støttekontrakt vedrørende lokal udvikling bestående i udførelse af forberedende arbejder og påbegyndelse af et europæisk center for lokal virksomhed i Millau (Frankrig) — tilbagebetaling af en del af det udbetalte forskud — formaliteten vedrørende et søgsmål anlagt mod et fransk selskab, der er slettet i handels- og selskabsregisteret — anvendelse af fransk ret — administrativ kontrakt — tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb — forældelse — håndhævelse af voldgiftsbestemmelse — gældsovertagelse — teorien om det accessoriske element — tredjemandsløfte«

I sagerne T-168/10 og T-572/10,

Europa-Kommissionen ved S. Petrova, som befuldmægtiget, bistået af advokat E. Bouttier,

sagsøger,

mod

Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), Millau (Frankrig), ved advokaterne L. Hincker og F. Bleykasten,

sagsøgt i sag T-168/10,

Commune de Millau (Frankrig) ved advokaterne L. Hincker og F. Bleykasten,

sagsøgt i sag T-572/10,

angående påstande om tilbagebetaling af en hovedstol på 41 012 EUR, som Kommissionen har betalt med henblik på at opfylde en garanti stillet i forbindelse med den finansiering, der er ydet til SEMEA, med tillæg af påløbne og tilkommende renter, samt ethvert andet beløb som erstatning for det tab, som Kommissionen har lidt,

har

RETTE (Tredje Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, O. Czúcz (refererende dommer), og dommerne I. Labucka og D. Gratsias,

justitssekretær: fuldmægtig C. Kristensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmøderne den 29. februar 2012,

* Processprog: fransk.

afsagt følgende

Dom

Twistens baggrund

- 1 Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, repræsenteret ved Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, indgik den 6. juli 1990 en støttekontrakt med Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA), som Commune de Millau (Frankrig) ejede 50% af kapitalen i.
- 2 Denne kontrakt vedrørte lokaludvikling bestående i udførelse af forberedende arbejder og påbegyndelse af et europæisk center for lokal virksomhed i Millau (herefter »kontrakten«).
- 3 Kontraktens artikel 2 har følgende ordlyd:

»Arbejdet skal udføres over en periode på 18 måneder regnet fra tidspunktet for denne kontrakts undertegnelse.«
- 4 I henhold til kontraktens artikel 4 skulle SEMEA udføre forskellige ydelser og aflægge regnskab til Kommissionen ved fremlæggelse af løbende rapporter, mens Kommissionen skulle yde økonomisk støtte til udførelsen af disse arbejder med et maksimalt beløb svarende til 135 000 EUR, begrænset til 50% af de dokumenterede udgifter til arbejdet.
- 5 Kontraktens artikel 6 bestemmer:

»Denne kontrakt er undergivet fransk ret.«
- 6 Kontraktens artikel 10 er affattet som følger:

»I tilfælde af manglende eller utilstrækkelige bevillinger til gennemførelse af denne kontrakt forbeholder Kommissionen sig ret til at opsiges kontrakten uden rettens mellemkomst eller at tilpasse kontrakten til den nye budgetbevilling.«
- 7 Artikel 9, stk. 1, i kontraktens almindelige vilkår bestemmer:

»Opfylder en part ikke sine forpligtelser ifølge denne kontrakt, kan kontrakten, uanset de retsvirkningerne, der måtte være fastsat i den lovgivning, der finder anvendelse på kontraktforholdet, uden videre ophæves eller opsiges af Kommissionen, uden at rettens mellemkomst hertil er nødvendig, når påkrav, fremsendt til kontrahenten ved anbefalet skrivelse, ikke senest en måned herefter er efterkommet.«
- 8 Artikel 10 i kontraktens almindelige vilkår bestemmer:

»Kan der ikke opnås en forligsmæssig ordning, er Domstolen for De Europæiske Fællesskaber enekompetent til at påkende enhver tvist, der måtte opstå mellem parterne i forbindelse med overenskomsten.«
- 9 Ved skrivelse af 16. maj 1991 anmodede SEMEA Kommissionen om, at kontrakten skulle udføres af en anden struktur, Det Europæiske Fællesskabs Erhvervsfremme og Innovationscenter (herefter »organisationen CEI12«), hvilket Kommissionen accepterede ved skrivelse af 2. juli 1991 med den præcisering, at denne aftale ikke fritog SEMEA fra sine forpligtelser. Ved skrivelse af 22. oktober 1991 bekræftede SEMEA, at den garanterede en korrekt udførelse af kontraktens ydelser.

- 10 I juni og juli 1992 foretog Kommissionens tjenestegrene en kontrol af, hvor langt arbejdet var skredet frem, hvorved det blev konstateret, at de samlede dokumenterede udgifter beløb sig til 187 977 EUR, og at Kommissionens bidrag derfor skulle fastsættes til 50% af dette beløb, dvs. et beløb svarende til 93 988 EUR.
- 11 Eftersom SEMEA allerede havde modtaget et beløb svarende til 135 000 EUR i henhold til kontrakten, krævede Kommissionen ved skrivelse af 27. april 1993, at SEMEA skulle tilbagebetale 41 012 EUR (herefter »den omtvistede fordring«). SEMEA efterkom ikke dette krav.
- 12 Den 17. februar 1997 besluttede den ekstraordinære generalforsamling for SEMEA frivilligt at opløse SEMEA før tid med virkning fra den 31. marts 1997 og at udpege en likvidator.
- 13 Ved anbefalet skrivelse med modtagelsesbevis af 18. november 2005 anmodede Kommissionen på ny SEMEA om at betale den omtvistede fordring.
- 14 Den 11. januar 2006 fremsendte Kommissionen en debetnota på 41 012 EUR til SEMEA.
- 15 I svarskrivelse af 31. januar 2006 oplyste likvidator for den frivillige likvidation af SEMEA, at selskabet ikke rådede over midler til betaling af et sådant beløb, at det var nødvendigt at indgive konkursbegæring, og at den omtvistede fordring måtte anses for forældet i henhold til fransk ret, hvorefter det ikke er muligt at tilbagesøge beløb, der ikke er krævet tilbagebetalt i mere end fire år, og at det sidste påkrav fra Kommissionen var dateret den 27. april 1993, dvs. mere end tolv år tidligere.
- 16 Ved anbefalet skrivelse med modtagelsesbevis af 16. februar 2006 anmeldte Kommissionen formelt den omtvistede fordring i likvidationsboet, og at kravet blev opført som passiv.
- 17 Ved skrivelse af 20. september 2006 meddelte SEMEA Kommissionen, at den ekstraordinære generalforsamling for selskabet havde besluttet at udsætte indgivelsen af konkursbegæringen og henviste til et referat fra organisationen CEI12, hvoraf fremgik, at Kommissionen havde givet endeligt afkald på den omtvistede fordring.
- 18 Ved skrivelse af 29. november 2006 fremsendte Kommissionen via sin advokat et påkrav til SEMEA med krav om betaling af den omtvistede fordring. Kommissionen anførte i denne skrivelse, at den ikke på noget tidspunkt havde givet afkald på fordringen.
- 19 Ved skrivelse af 30. januar 2007 fremsendte Kommissionen et ny påkrav med henblik på at opnå betaling af den omtvistede fordring og udledte deraf, at SEMEA var gået i betalingsstandsning, da selskabet ikke imødekom påkravet.
- 20 Ved skrivelse af 5. februar 2007 oplyste SEMEA, at selskabet ikke var gået i betalingsstandsning.
- 21 Ved skrivelse af 12. februar 2007 sendte SEMEA en kopi af referatet fra organisationen CEI12, hvoraf fremgik, at Kommissionen havde givet afkald på at modtage betaling af den omtvistede fordring.
- 22 Den 26. oktober 2007 afleverede Kommissionen gennem en stævningsmand betalingspåkrav på bopælen hos likvidatoren for SEMEA.
- 23 Den 10. december 2008 afleverede Kommissionen betalingspåkrav gennem en stævningsmand på likvidators virksomhedsadresse.
- 24 Ved skrivelse af 14. december 2007 til den stævningsmand, der havde afleveret betalingspåkravet, gentog likvidator for SEMEA sin anmodning om at modtage oplysninger om Kommissionens afgørelse om at give afkald på den omtvistede fordring. Likvidator oplyste i denne skrivelse, at de nye aktionærer og likvidator ikke var bekendt med, at der påhvilede SEMEA og organisationen CEI12 forpligtelser.

- 25 Ved skrivelse af 7. januar 2008 bestred Kommissionens advokat de påstande, som likvidatoren for SEMEA havde fremsat, fremsatte på ny påkrav om betaling af den omtvistede fordring og fremsendte en kopi af denne skrivelse til den offentlige anklager med henblik på, at anklageren kunne foretage en vurdering af, om den adfærd, som likvidatoren for SEMEA havde udvist, indebar en overtrædelse af bl.a. bedrageribestemmelsen.
- 26 Som svar på det seneste påkrav oplyste likvidatoren for SEMEA, at den omtvistede fordring var forældet. Likvidatoren henviste i denne skrivelse til den omstændighed, at han i begyndelsen af 2007 under en samtale med Kommissionens advokat havde forpligtet sig til at betale den omtvistede fordring, når spørgsmålet om, hvorvidt fordringen bestod, var besvaret.
- 27 Ved skrivelse af 21. februar 2008 fremsatte Kommission et sidste påkrav til SEMEA om betaling af den omtvistede fordring.
- 28 Den 21. november 2008 tog den ekstraordinære generalforsamling for SEMEA den afgørelse, som Commune de Millau, der var hovedaktionær i SEMEA, traf om at tilbagetage sine aktiver og passiver, til efterretning, og besluttede at betale 82 719,76 EUR, svarende til SEMEA's disponible likviditet, til Commune de Millau. Ifølge likvidatorens likvidationsrapport, der nævnte den omtvistede fordring, blev alle de nævnte fordringer anset for likvideret.
- 29 Den 9. december 2008 afsluttede likvidatoren likvidationen og afmeldte SEMEA i handels- og selskabsregisteret.
- 30 Den 18. december 2008 godkendte kommunalbestyrelsen for Commune de Millau overtagelsen af SEMEA's formue. Tvisten mellem SEMEA og Kommissionen fremgik udtrykkeligt blandt selskabets passiver.
- 31 På Kommissionens begæring udpegede tribunal de commerce de Rodez den 12. februar 2010 en ad hoc-mandatar, der skulle repræsentere SEMEA.

Retsforhandlinger for Retten og parternes påstande

A – Sag T-168/10

- 32 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. april 2010 har Kommissionen nedlagt følgende påstande:
- SEMEA ved dets ad hoc-mandatar tilpligtes at betale sagsøgeren en hovedstol på 41 012 EUR med tillæg af rente til den lovbestemte årlige rentesats, der finder anvendelse i Frankrig, og som er påløbet siden den 10. marts 1992, eller subsidiært siden den 27. april 1993.
 - Der træffes bestemmelse om, at renterne kapitaliseres.
 - SEMEA tilpligtes at betale 5 000 EUR som følge af SEMEA's retsstridige modstand.
 - SEMEA tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 33 Stævningen var rettet til SEMEA »ved dets ad hoc-mandatar«, C.G. Eftersom C.G. ikke var ad hoc-mandatar, men præsidenten for tribunal de commerce de Rodez, som havde udpeget ad hoc-mandataren, meddelte Justitskontoret den 4. maj 2010 Kommissionen, at det ikke var muligt at

forkynde stævningen for SEMEA, og fastsatte en frist, inden hvilken der senest skulle oplyses en ny adresse, hvor der kunne ske forkyndelse. Kommissionen efterkom denne opfordring og oplyste navnet og adressen på SEMEA's ad hoc-mandatar. Stævningen blev efterfølgende forkyndt på denne adresse.

34 SEMEA har i sin formalitetsindsigelse, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 26. juli 2010, nedlagt følgende påstande:

- Sagen afvises.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har i sine bemærkninger til formalitetsindsigelsen, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 30. august 2010, nedlagt følgende påstande:

- De af SEMEA fremførte formalitetsindsigelser forkastes, og sagen antages til realitetsbehandling.
- Sagen udsættes på anlæggelse af sag mod Commune de Millau.
- SEMEA tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Kommissionen og SEMEA har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 64 i Rettens procesreglement ved skrivelser registreret på Rettens Justitskontor henholdsvis den 8. november og den 9. november 2010 besvaret spørgsmål fra Retten og efterkommet Rettens anmodning om fremlæggelse af dokumenter.

37 Ved kendelse afsagt af formanden for Domstolens Tredje Afdeling den 29. november 2010 blev sag T-168/10 udsat indtil den 31. januar 2011.

38 Ved kendelse afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 24. maj 2011 blev formalitetsindsigelsen henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

39 SEMEA har i sit svarskrift registreret på Personalerettens Justitskontor den 8. juli 2011 nedlagt følgende påstande:

- Principalt: frifindelse.
- Subsidiært og for det tilfælde, at Retten tager Kommissionens påstand om tilbagebetaling til følge:
 - Kommissionen tilpligtes at betale SEMEA 41 012 EUR med tillæg af de renter og øvrige beløb, som Retten tilkender Kommissionen ved dommen.
 - Kommissionens påstand forkastes, for så vidt som den vedrører kapitalisering af renter for perioden før den 18. november 2005.
 - Kommissionens øvrige påstande forkastes.
- Kommissionen tilpligtes i alle tilfælde at betale sagens omkostninger.

40 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 29. februar 2012.

B – *Sag T-572/10*

- 41 Efter inden for rammerne af sag T-168/10 at have fået kendskab til, at Commune de Millau havde besluttet at overtage samtlige aktiver og passiver i SEMEA, anlagde Kommissionen sag mod Commune de Millau ved stævning registreret på Rettens Justitskontor den 21. december 2010.
- 42 Kommissionen har i det væsentlige nedlagt følgende påstande:
- Commune de Millau og SEMEA tilpligtes in solidum at betale sagsøgeren et beløb på 41 012 EUR med renter fra den 10. marts 1992, eller subsidiært fra den 27. april 1993.
 - Der træffes bestemmelse om, at renterne kapitaliseres.
 - Commune de Millau og SEMEA tilpligtes in solidum at betale et beløb på 5 000 EUR som følge af SEMEA's retsstridige modstand.
 - Commune de Millau og SEMEA tilpligtes in solidum at betale sagsomkostningerne i denne sag.
 - Sagerne T-168/10 og T-572/10 forenes.
- 43 Commune de Millau har nedlagt følgende påstande:
- Retten erklærer sig inkompetent, og Kommissionen henvises til at anlægge sag ved de kompetente franske domstole.
 - Subsidiært: frifindelse.
 - For det tilfælde, at Retten tager Kommissionens påstand om tilbagebetaling til følge:
 - Kommissionen tilpligtes at betale Commune de Millau 41 012 EUR med tillæg af de renter og øvrige beløb, som Retten tilkender Kommissionen ved dommen.
 - Kommissionens påstand forkastes, for så vidt som den vedrører kapitalisering af renter for perioden før den 18. november 2005.
 - Kommissionens øvrige påstande forkastes.
 - Kommissionen tilpligtes i alle tilfælde at betale sagens omkostninger.
- 44 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Tredje Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens mundtlige spørgsmål under retsmødet den 29. februar 2012.

Retlige bemærkninger

- 45 Efter at have hørt parterne er sagerne T-168/10 og T-572/10 blevet forenet med henblik på domsafsigelsen på grund af deres konneksitet.

A – *Sag T-168/10*

- 46 Sag T-168/10 angår et søgsmål anlagt af Kommissionen mod SEMEA og SEMEA's modkrav.

1. Kommissionens søgsmål

a) Formaliteten

- 47 I henhold til artikel 272 TEUF og artikel 256, stk. 1, første afsnit, TEUF har Retten kompetence til at træffe afgørelse i henhold til en voldgiftsbestemmelse, som indeholdes i en af Den Europæiske Union eller i en på dens vegne indgået offentligretlig eller privatretlig aftale.
- 48 Det fremgår af artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten, at Den Europæiske Unions Domstol er enekompetent til at påkende enhver tvist, der måtte opstå mellem parterne i forbindelse med kontrakten.
- 49 I henhold til artikel 272 TEUF og artikel 256, stk. 1, første afsnit, TEUF, samt artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten har Retten således kompetence til at tage stilling til Kommissionens påstand. Artikel 10 i de almindelige vilkår er nemlig formuleret tilstrækkelig bredt til, at bestemmelsen omfatter alle de krav, som Kommissionen måtte fremsætte vedrørende kontrakten, for så vidt som sådanne krav er baseret direkte på kontraktens bestemmelser eller på de subsidiære bestemmelser i den lovgivning, der finder anvendelse på kontrakten, samt bestemmelserne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalt beløb.
- 50 SEMEA har i forbindelse med sin formalitetsindsigelse anført to grunde til, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, som vedrører dels den omstændighed, at SEMEA er slettet i handels- og selskabsregisteret, dels SEMEA's repræsentationsforhold. I denne dom behandles alene den første indsigelse, eftersom SEMEA under retsmødet har frafaldet den anden indsigelse.
- 51 SEMEA's repræsentant har anført, at selskabets status som juridisk person ophørte i forbindelse med, at selskabets regnskaber blev afviklet den 21. november 2008, og at selskabet blev slettet i handels- og selskabsregisteret den 9. december 2008. Kommissionens søgsmål kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.
- 52 Det følger af Domstolens praksis, at en sag mod et selskab må afvises, hvis det hverken havde retsevne eller søgsmålskompetence på tidspunktet for sagens anlæg. Det er loven vedrørende oprettelsen af det pågældende selskab, der finder anvendelse i denne henseende (jf. Domstolens dom af 17.3.2005, sag C-294/02, Kommissionen mod AMI Semiconductor Belgium m.fl., Sml. I, s. 2175, præmis 60).
- 53 Det bemærkes, at SEMEA i det foreliggende tilfælde er etableret som et halvoftentligt lokalt selskab i henhold til fransk ret, og nærmere bestemt i henhold til artikel L 1522 i code général des collectivités territoriales (den almindelige lov om lokale myndigheder), hvoraf fremgår, at halvoftentlige lokale selskaber skal anses for at udgøre aktieselskaber, der er omfattet af bog II i code de commerce (handelsloven). Det er således på baggrund af disse bestemmelser, at det skal undersøges, om SEMEA havde retsevne og søgsmålskompetence på tidspunktet for sagens anlæg.
- 54 Selv om det fremgår af artikel L 237-2, stk. 2, i code de commerce, der finder anvendelse på handelsselskaber som SEMEA, at et selskabs status som juridisk person kun opretholdes med henblik på likvidationen og indtil likvidationen er afsluttet, følger det af fransk retspraksis, at et selskabs status som juridisk person i fransk ret opretholdes under visse betingelser, også efter at likvidationen er afsluttet eller offentliggørelse af meddelelse om, at likvidationen er afsluttet.
- 55 Cour de cassation har nærmere bestemt fastslået, at et selskabs status som juridisk person består, så længe selskabets sociale rettigheder og forpligtelser ikke er likvideret (Cass. com., 12.4.1983, nr. 81-14055, Bull. com., nr. 113, Cass. 3e civ., 31.5.2000, nr. 98-19435, Bull. 2000, III, nr. 120, s. 80). Et opløst selskab har således fortsat status som juridisk person, når selskabet er part i en verserende retssag (Cass. Com., 26.1.1993, nr. 91-11285, Bull. civ. 1193, IV, nr. 33), eller når en tredjemand

anmelder en fordring mod selskabet, der vedrører selskabets sociale ansvar (Cass. Com., 2.5.1985, nr. 83-17409, Bull. civ. 1985, IV, nr. 139). Det tilkommer derfor den kreditor, der mener at have lidt et tab, og som ønsker, at likvidationen genoptages, at anlægge sag med påstand om, at der udpeges en ad hoc-mandatar, der skal repræsentere selskabet i den sag, der er anlagt mod selskabet.

56 Det bemærkes i det foreliggende tilfælde, at Kommissionen ved skrivelser af 27. april 1993, 18. november 2005, 16. februar 2006, 29. november 2006, 30. januar 2007, 26. oktober 2007, 10. december 2007, 7. januar 2008 og 21. februar 2008 har anmodet SEMEA om at betale den omtvistede fordring (jf. præmis 11-27 ovenfor). Kommissionen har således gentagne gange henvendt sig til SEMEA i forbindelse med den frivillige opløsning af selskabet og også før dette tidspunkt. Den 9. december 2008 blev likvidationen imidlertid afsluttet, og SEMEA blev slettet i handels- og selskabsregisteret, uden at der blev taget hensyn til de af Kommissionen fremsatte betalingspåkrav, og uden at tvisten mellem selskabet og Kommissionen var blevet løst. SEMEA's sociale rettigheder og forpligtelser kan følgelig ikke anses for likvideret.

57 SEMEA har derfor status af juridisk person i forbindelse med denne sag. Formalitetsindsigelsen vedrørende den omstændighed, at selskabet er slettet i handels- og selskabsregisteret, må derfor forkastes.

58 Kommissionens søgsmål mod SEMEA kan derfor antages til realitetsbehandling.

b) Søgsmålets berettigelse

59 Kommissionen har med søgsmålet nedlagt påstand om, at SEMEA tilpligtes at tilbagebetale en hovedstol på 41 012 EUR med rente, og at SEMEA tilpligtes at betale 5 000 EUR som erstatning for det lidte tab.

Påstanden om tilbagebetaling af hovedstolen

60 Kommissionen har med den første række påstande for det første nedlagt påstand om, at SEMEA tilpligtes at tilbagebetale 41 012 EUR. Kommissionen er af den opfattelse, at den har krav på dette beløb.

– De anvendelige retsfor skrifter

61 Det skal i første omgang fastlægges, hvilke retsfor skrifter der finder anvendelse.

62 Det fremgår af kontraktens artikel 6, at kontrakten er undergivet fransk ret. Der gælder imidlertid efter fransk ret forskellige retlige ordninger for henholdsvis privatretlige kontrakter og offentligretlige kontrakter. Eftersom artikel 272 TEUF og 340 TEUF ikke er til hinder for, at der med Unionen kan indgås en kontrakt, der er undergivet en offentligretlig ordning (jf. i denne retning Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-167/99, Parlament mod SERS og Ville de Strasbourg, Sml. I, s. 3269, præmis 113), skal det først afgøres, om den omtvistede kontrakt har privatretlig eller offentligretlig karakter, for derefter at fastlægge den retlige ordning, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

63 Ifølge praksis fra tribunal des conflits og Conseil d'État skal to betingelser være opfyldt, for at der kan foreligge en offentligretlig kontrakt, nemlig en betingelse vedrørende organisatorisk opbygning og en materiel betingelse. Med undtagelse af lovbestemt kompetencetildeling er der tale om en offentligretlig kontrakt, når mindst en offentligretlig person er part i kontrakten, og når den enten indeholder særlige offentligretlige bestemmelser (Conseil d'État, 31.7.1912, nr.° 30701, Rec. s. 909, Tribunal des conflits, 21.5.2011, nr.°3228), eller når den vedrører selve udførelsen af offentlige tjenester (Conseil d'État,

20.4.1956, nr. 98637, Rec. s. 167, og 20.4.1956, nr.° 33961, Rec. s. 168, tribunal des conflits, 29.12.2004, nr.°3437), eller når medkontrahenten eller administrationen i medfør af kontrakten skal deltage i udførelsen.

- 64 En bestemmelse har særlig offentligretlig karakter, når den tillægger en offentligretlig person rettigheder og pålægger medkontrahenten at opfylde forpligtelser, der på grund af deres karakter går ud over de forpligtelser, der kan accepteres af enhver inden for rammerne af civil- og handelslovgivningen (Conseil d'État, 20.10.1950, Rec. s. 505, tribunal des conflits, 15.11.1999, nr. 03144). De bestemmelser, der retligt set ikke kan anvendes i privatretlige kontrakter, fordi de omhandler udøvelsen af offentlig myndighed, har i denne henseende særlig offentligretlig karakter.
- 65 I det foreliggende tilfælde er den omtvistede kontrakt indgået mellem på den ene side Fællesskabet, der ifølge Domstolens praksis må anses for en offentligretlig person i henhold til fransk ret (jf. i denne retning dommen i sagen Parlamentet mod SERS og Ville de Strasbourg, nævnt i præmis 62 ovenfor, præmis 2 og 113), og på den anden side SEMEA, der er en fransk privatretlig person.
- 66 Ifølge fransk forvaltningsret anses enhver handling, der vedrører gennemførelsen af selve indholdet af en offentlig politik, og navnlig Unionens politikker, såsom regionalpolitikken, endvidere for at henhøre under offentlig myndighed. Det fremgår imidlertid af kontraktens artikel 1, at kontrakten omhandler de økonomiske bidrag, som Fællesskabet skal yde som led i regionalpolitikken med henblik på udførelsen af forberedende arbejder og påbegyndelsen af et europæisk center for lokal virksomhed i Millau. Denne kontrakt vedrører således udførelsen af en offentlig tjeneste, som Fællesskabets regionalpolitik udgør.
- 67 Dertil kommer, at det af kontraktens artikel 10 fremgår, at kontrakten kan opsiges ensidigt i tilfælde af manglende eller utilstrækkelig bevillinger. Det er i denne henseende ganske vist væsentligt at bemærke, at muligheden for at opsiges kontrakten ensidigt ikke nødvendigvis indebærer, at der foreligger en særlig offentligretlig bestemmelse (tribunal des conflits, 20.2.2008, nr. 3623). Det afgørende er kontraktens art og dens genstand (jf. i denne retning forslag til afgørelse afgivet af dommer Da Costa for Conseil d'État den 19.11.2010, nr. 331837). Henset til kontraktens genstand, som nævnt i foregående præmis, forekommer en sådan bestemmelse imidlertid i det foreliggende tilfælde at have særlig offentligretlig karakter, for så vidt som den tillægger Kommissionen en ret til at bringe kontraktforholdet til ophør af rent økonomiske grunde.
- 68 Det følger heraf, at den foreliggende kontrakt har offentligretlig karakter.

– Unionens fordring mod SEMEA

- 69 Det skal dernæst afgøres, hvilket retsgrundlag Kommissionen kan påberåbe sig til støtte for påstanden om tilbagebetaling.
- 70 Det må i denne henseende fastslås, at det følger af kontraktens artikel 4, at Kommissionens bidrag ikke kan overstige 50% af de dokumenterede udgifter til arbejdet. Denne artikel fastlægger således det beløb, som Kommissionen er pligtig at betale. Kontrakten indeholder imidlertid ingen bestemmelse om tilbagebetaling af uberettiget udbetalte beløb. Reglerne om tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb finder derfor anvendelse.
- 71 Artikel 1376 i code civil (den borgerlige lovbog) gælder i almindelighed og finder anvendelse på såvel offentligretlige som privatretlige personer (Conseil d'État, 1.12.1961, Rec. s. 675). Ifølge denne bestemmelse har den, som ved en fejl eller forsætligt tager imod, hvad han ikke har krav på, pligt til at tilbagebetale eller tilbagegive det, som han med urette har modtaget.
- 72 Disse betingelser er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Kommissionen udbetalte 135 000 EUR til SEMEA. Som det fremgår af kontraktens artikel 4, kunne Unionens bidrag ikke overstige 50% af de dokumenterede udgifter til arbejdet. Kommissionen konstaterede imidlertid i forbindelse med en

kontrol foretaget i juni og juli 1992, at de dokumenterede udgifter kun beløb sig til 187 977 EUR. Da SEMEA ikke har bestridt denne konstatering, var Unionen således kun forpligtet til at udbetale et beløb på 93 988 EUR.

- 73 I henhold til artikel 2 i Rådets forordning (EF) nr. 1103/97 af 17. juni 1997 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen (EFT L 162, s. 1) erstattes enhver henvisning til ecuen af en henvisning til euroen i forhold 1 EURO : 1 ECU.
- 74 SEMEA var således forpligtet til at tilbagebetale Unionen det beløb på 41 012 EUR, som SEMEA uberettiget havde modtaget.

– SEMEA's indsigelser

- 75 SEMEA har ikke bestridt eksistensen af den omtvistede fordring, men har anført, at Kommissionen ikke længere kan påberåbe sig denne. SEMEA har for det første anført, at den omtvistede fordring er bortfaldet som følge af, at Kommissionen har givet afkald på eller eftergivet denne fordring. SEMEA blev endvidere fritaget for selskabets gæld i forbindelse med, at Commune de Millau overtog gælden. Den omtvistede fordring var endvidere forældet. Under alle omstændigheder er SEMEA ikke forpligtet til at betale den omtvistede fordring som følge af, at selskabet er slettet i handels- og selskabsregisteret.
- 76 Disse indsigelser er ikke begrundet.
- 77 Hvad for det første angår SEMEA's indsigelse, der vedrører den omstændighed, at Kommissionen har givet afkald på eller eftergivet den omtvistede fordring, bemærkes, at det ikke på baggrund af sagsakterne kan konstateres, at der er foretaget en sådan handling. Den blotte omstændighed, at det af organisationen CEI12's referatet fra februar 1995 fremgår, at Kommissionen endeligt har givet afkald på at modtage betaling af fordringen, er ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at Kommissionen har givet afkald på eller eftergivet denne fordring. Det fremgår tværtimod af de fastlagte omstændigheder, at Kommissionen gentagne gange har fremsat krav om betaling af den omtvistede fordring (jf. bl.a. præmis 11, 13, 14, 16, 18, 19, 22, 23, 25 og 27 ovenfor).
- 78 For det andet kan SEMEA's argument om, at selskabet blev fritaget for sin gæld i forbindelse med, at Commune de Millau overtog gælden, ikke tages til følge. Det bemærkes nemlig dels, at det følger af code civils artikel 1165, at aftaler kun har virkning mellem de kontraherende parter, dels at sådanne aftaler ikke må skade eller udgøre en fordel for tredjemand med undtagelse af de situationer, der er omhandlet i code civils artikel 1121. En debitor kan således kun fritages for sin gæld ved indgåelse af aftale med tredjemand, såfremt kreditor samtykker hertil (jf. Cass. 1re civ., 2.6.1992, nr. 90-17499, Bull. 1992, I, nr. 168, s. 115, Cass. 1re civ., 30.4.2009, nr. 08-11093, Bull. 2009, I, nr. 82). Det er ubestridt, at Kommissionen ikke har givet samtykke til, at Commune de Millau overtog SEMEA's gæld.
- 79 SEMEA kan endvidere ikke påberåbe sig code civils artikel 1844-5, stk. 3, hvoraf fremgår, at »[i] tilfælde af opløsning overdrages selskabets formue som helhed, uden at det er nødvendigt at foretage likvidation, til en selskabsdeltager, såfremt denne er den eneste deltager i selskabet«, eftersom de betingelser, der fremgår af denne bestemmelse, ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Det fremgår nemlig, af referatet af 21. november 2008 fra den ekstraordinære generalforsamling, at Commune de Millau ikke var den eneste selskabsdeltager i SEMEA.
- 80 Endelig fremgår det af code général des collectivités territoriales' artikel L 2131-1, sammenholdt med samme codes artikel L 2132-2, at en række udtømmende opregnede retsakter, der vedtages af kommunale myndigheder, uden videre får retsvirkning fra det tidspunkt, hvor de offentliggøres, bekendtgøres eller meddeles til de berørte, samt fra det tidspunkt, hvor de videresendes til statens repræsentant i det pågældende departement eller den delegerede i det pågældende arrondissement. Commune de Millau har anmodet om en legalitetskontrol af dens afgørelse af 18. december 2008,

hvorved den dels »traf afgørelse om likvidation af SEMEA«, dels »godkendte overtagelsen af selskabets aktiver og passiver«. Commune de Millau har imidlertid ikke derved fritaget SEMEA for selskabets gæld til Fællesskabet. Den blotte omstændighed, at der er anmodet om legalitetskontrol af en af Commune de Millaus retsakter, kan nemlig ikke indebære, at en lokal myndighed kan fravige de bestemmelser, der er nævnt i præmis 78 ovenfor, og hvoraf fremgår, at en debitor ikke fritages for sin gæld til kreditor, selv om denne gæld overtages af en tredjemand.

- 81 SEMEA har for det tredje gjort gældende, at den omtvistede fordring er forældet, idet den er omfattet af den tiårige forældelse i henhold code de commerces artikel L 100-4 i den affattelse, der var gældende inden ikrafttrædelsen af lov nr. 2008-561 af 17. juni 2008 om ændring af den civile retlige forældelse (JORF af 18.6.2008, s. 9856), der trådte i kraft den 19. juni 2008 (herefter »lov af 17. juni 2008). Kommissionen er derimod af den opfattelse, at den omtvistede fordring er omfattet af en 30-årig forældelsesfrist, og at fordringen derfor ikke er forældet.
- 82 Det skal i denne forbindelse for det første undersøges, om den omtvistede fordring er omfattet af den 10-årige forældelsesfrist i code de commerces artikel L 110-4 i den affattelse, der var gældende inden ikrafttrædelsen af lov af 17. juni 2008. I henhold til denne bestemmelse skal forpligtelser, der er opstået i forhandlinger mellem erhvervsdrivende eller mellem erhvervsdrivende og ikke-erhvervsdrivende, forældes efter ti år, medmindre sådanne forpligtelser er omfattet af en særlig forældelsesfrist af kortere varighed.
- 83 Det bemærkes, at kontrakten vedrørte Kommissionens udbetaling af støtte med henblik på udførelsen af selve den offentlige tjeneste, som Unionens regionalpolitik udgør. De forpligtelser, der følger af kontrakten, heriblandt den omtvistede fordring, kan således ikke anses for at være opstået mellem Kommissionen og SEMEA som følge af forhandlinger mellem disse parter. Det følger heraf, at den omtvistede fordring ikke er omfattet af den tiårige forældelsesfrist i code de commerces artikel L 110-4 i den affattelse, der var gældende inden ikrafttrædelsen af lov af 17. juni 2008 (Conseil d'État, 31.7.1992, nr. 69661, RTD 1993, s. 87).
- 84 Det må endvidere fastslås, at den omtvistede fordring ikke er omfattet af en særlig forældelsesfrist, og at den derfor ikke er forældet.
- 85 Den omtvistede fordring var nemlig på det tidspunkt, hvor den forfaldt til betaling, dvs. tidligst i juni 1992, som var den måned, hvori Kommissionens tjenester foretog en kontrol af udførelsen af ydelser i henhold til kontrakten, omfattet af den 30-årige forældelsesfrist i henhold til de principper, som den dagældende code civile artikel 2262 var baseret på (Conseil d'État, 8.7.2005, nr. 247976, Rec. Dalloz 2005, s. 3075). Denne 30-årige frist var imidlertid ikke udløbet på tidspunktet for sagens anlæggelse.
- 86 Det er ganske vist korrekt, at lov af 17. juni 2008 dels ophævede den ovennævnte code civile artikel 2262, dels indførte en ny artikel 2224, hvorefter forpligtelser i princippet forældes efter fem år regnet fra tidspunkt, hvor den berettigede får eller burde få kendskab til de forhold, der giver den pågældende grundlag for at fremsætte sit krav.
- 87 Selv om det antages, at denne femårige forældelse finder anvendelse på den omtvistede fordring, bemærkes imidlertid, at i henhold til code civile artikel 2222, stk. 2, i den affattelse, der var gældende inden ikrafttrædelsen af lov af 17. juni 2008, løber denne nye frist fra tidspunktet for ikrafttrædelsen af lov af 17. juni 2008, dvs. den 19. juni 2008, således at forældelsen ikke var indtrådt på tidspunktet for sagens anlæggelse.
- 88 Den omtvistede fordring er således ikke forældet.

- 89 Den bemærkes for det fjerde, at SEMEA's indsigelse, hvorefter den omstændighed, at likvidationen var afsluttet, og at selskabet blev slettet i handels- og selskabsregisteret, indebærer, at den omtvistede fordring er bortfaldet, ikke kan tages til følge. Som nævnt (jf. præmis 55 ovenfor) havde SEMEA status af juridisk person også efter, at selskabet blev slettet i handels- og selskabsregisteret, for så vidt som den omtvistede fordring ikke er likvideret.
- 90 SEMEA må derfor pålægges at tilbagebetale 41 012 EUR.

Påstanden om betaling af morarenter

- 91 Kommissionen har inden for rammerne af den første række påstande for det andet nedlagt påstand om, at SEMEA tilpligtes at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig. Kommissionen har principalt nedlagt påstand om, at SEMEA tilpligtes at betale renter fra den 10. marts 1992 i henhold til code civils artikel 1378, og subsidiært fra den 27. april 1993 i henhold til code civils artikel 1153. Kommissionen har inden for rammerne af den anden række påstande nedlagt påstand om betaling af renters renter i henhold til code civils artikel 1154.
- 92 Hvad angår påstanden om betaling af renter fra den 10. marts 1992, dvs. fra tidspunktet for Kommissionens sidste udbetaling, bemærkes, at kun når der foreligger ond tro hos den, der har modtaget de uberettigede udbetalinger, skal der betales renter fra det tidspunkt, hvor udbetalingerne fandt sted. I disse tilfælde kan der nemlig henses til bestemmelserne i code civils artikel 1378, hvoraf fremgår, at »foreligger der ond tro hos modtageren, har denne pligt til at tilbagebetale både hovedstol og renter eller andet afkast fra betalingstidspunktet«. Foreligger der ikke ond tro, finder den almindelige regel i samme codes artikel 1153 anvendelse (Conseil d'État, 4.2.2000, nr. 202981, Rec. s. 31).
- 93 Kommissionen har imidlertid ikke i det foreliggende tilfælde anført omstændigheder, der gør det muligt at fastslå, at SEMEA var i ond tro, inden Kommissionen havde anmodet om tilbagebetaling. Kommissionens principale påstand om, at SEMEA pålægges at betale morarenter fra den 10. marts 1992, kan derfor ikke tages til følge.
- 94 Hvad angår påstanden om betaling af renter fra den 27. april 1993 bemærkes, at code civils artikel 1153 har følgende ordlyd: »Ved forpligtelser, der kun vedrører betaling af et bestemt beløb, kan debitor udelukkende pålægges at betale renter som følge af for sen betaling til den lovbestemte rentesats [...]«. Såfremt der er fremsat krav om betaling, og uanset hvilken dato et sådant krav er fremsat, skal der betales morarenter i henhold til code civils artikel 1153 fra det tidspunkt, hvor debitor modtager kravet om betaling af hovedstolen, eller, såfremt der ikke er fremsat et sådant krav, inden der anlægges sag ved en domstol, fra tidspunktet for sagens anlæggelse (Conseil d'État, 13.12.2002, nr. 203429, Rec. s. 460).
- 95 I det foreliggende tilfælde anmodede Kommissionen om betaling af den omtvistede fordring første gang den 27. april 1993. SEMEA må derfor pålægges at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der fandt anvendelse i Frankrig fra og med dette tidspunkt.
- 96 Endelig fremgår det af code civils artikel 1154, at »de renter, der påløber hovedstolen, kan forrentes på grundlag af en begæring til retten eller en særlig aftale, såfremt der i forbindelse med begæringen eller aftalen er tale om forfaldne renter for et helt år«. Kapitalisering af renterne kan i henhold til de ovennævnte bestemmelser begæres på ethvert tidspunkt for den retsinstans, der prøver sagen. En sådan begæring får dog tidligst virkning fra det tidspunkt, hvor den registreres, og kun såfremt der er tale om forfaldne renter for et helt år. Kapitaliseringen sker herefter i givet fald årligt, uden at det er nødvendigt at indgive en ny begæring (Conseil d'État, 13.12.2002, nævnt i præmis 94 ovenfor).

- 97 Kommissionen har i det foreliggende tilfælde nedlagt påstand om kapitalisering af renterne i den stævning, der er registreret på Rettens Justitskontor den 15. april 2010. På dette tidspunkt var der påløbet renter for et helt år. Det må derfor fastslås, at der skal betales renters rente på denne dato og efter udløbet af hvert hele år derefter.

Påstanden om betaling af erstatning

- 98 Kommissionen har inden for rammerne af den tredje række påstande nedlagt påstand om, at SEMEA tilpligtes at betale 5 000 EUR i erstatning for det lidte tab. Kommissionen har anført, at den har krav på dette beløb på grund af det tab, der er opstået som følge af SEMEA's retsstridige modstand. Kommissionen har i denne henseende anført, at den var tvunget til at involvere en lang række personer i arbejdet med at fremsende et stort antal skrivelser, påkrav og andre dokumenter med henblik på at godtgøre over for SEMEA, at Kommissionens krav var berettiget. SEMEA har derimod kun fremsat ubegrundede og irrelevante argumenter med det formål at undlade at opfylde sine forpligtelser eller forsinke udførelsen heraf.
- 99 Det bemærkes i denne henseende, at en stævning ifølge artikel 21, stk. 1, i statuten for Domstolen, der i overensstemmelse med samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på retsforhandlinger ved Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkelig klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten i givet fald på det foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentligste af de faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, fremgår af selve stævningen, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde.
- 100 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen imidlertid begrænset sig til at nedlægge påstand om betaling af 5 000 EUR uden at redegøre for, hvorledes dette beløb svarer til de forskellige tab, som Kommissionen hævder at have lidt. Denne påstand må derfor forkastes, idet den ikke er baseret på en tilstrækkelig klar og præcis argumentation.

c) Konklusion vedrørende Kommissionens søgsmål

- 101 Kommissionen må derfor gives medhold i påstanden om, at SEMEA tilpligtes at tilbagebetale hovedstolen på 41 012 EUR, og i påstanden om, at SEMEA tilpligtes at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig fra den 27. april 1993, og indtil endelig betaling af hovedstolen sker. Det må endvidere fastslås, at der skal betales rente af morarenterne pr. den 15. april 2010 og hvert år på dette tidspunkt, indtil betaling sker.
- 102 I øvrigt frifindes SEMEA.

2. SEMEA's modkrav

- 103 SEMEA har fremsat et modkrav for det tilfælde, at Retten tager Kommissionens påstand om tilbagebetaling til følge. Denne modpåstand er baseret på artikel 340 TEUF og artikel 41, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (EUT 2007 C 303, s. 1). Der er således tale om en påstand, der vedrører Unionens ansvar uden for kontraktforhold.
- 104 SEMEA har anført, at Kommissionen har tilsidesat god forvaltningsskik og retssikkerhedsprincippet, idet Kommissionen fremsatte krav om tilbagebetaling den 27. april 1993 og derefter ventede 12 år, før den på ny henvendte sig til SEMEA den 18. november 2005. Følgelig bør Kommissionen være pligtig at erstatte SEMEA det beløb, som Retten har pålagt SEMEA at betale.

- 105 Retten finder, at det i første omgang er nødvendigt at undersøge, om dette modkrav er berettiget (Domstolens dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 51 og 52, og af 23.3.2004, sag C-233/02, Frankrig mod Kommissionen, Sml. I, s. 2759, præmis 26).
- 106 Ifølge fast retspraksis forudsætter Unionens ansvar uden for kontraktforhold opfyldelse af en række betingelser vedrørende retsstridigheden af den adfærd, som institutionerne hævdes at have udvist, og eksistensen af en skade samt vedrørende årsagsforbindelsen mellem adfærden og den påberåbte skade (jf. Domstolens dom af 29.9.1982, sag 26/81, Oleifici Mediterranei mod EØF, Sml. s. 3057, præmis 16, og Rettens dom af 9.7.1999, sag T-231/97, New Europe Consulting og Brown mod Kommissionen, Sml. II, s. 2403, præmis 29).
- 107 Hvis en af disse betingelser ikke er opfyldt, må sagsøgte i det hele frifindes, uden at det er nødvendigt at undersøge de øvrige betingelser (Domstolens dom af 15.9.1994, sag C-146/91, KYDEP mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 4199, præmis 81, og Rettens dom af 10.12.2009, sag T-195/08, Antwerpse Bouwwerken mod Kommissionen, Sml. II, s. 4439, præmis 91).
- 108 I det foreliggende tilfælde er det tilstrækkeligt at konstatere, at der ikke foreligger en direkte årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og det påståede tab.
- 109 Hvad angår hovedstolen på 41 012 EUR, som SEMEA skal tilbagebetale til Kommissionen, er det tilstrækkeligt at fastslå, at der er tale om en fordring, der vedrører tilbagesøgning af et fejlagtigt udbetalt beløb, og eftersom denne fordring ikke er forældet, burde SEMEA have betalt den under alle omstændigheder, uanset om Kommissionen ventede 12 år, før den på ny henvendte sig til SEMEA.
- 110 Hvad angår betalingen af morarenter bemærkes, at de påløbne renter er den direkte konsekvens af SEMEA's adfærd, der bestod i ikke at imødekomme Kommissionens krav om tilbagebetaling. Der foreligger derfor ikke en direkte årsagsforbindelse mellem Kommissionens adfærd og dette tab.
- 111 Kommissionen må således frifindes i relation til SEMEA's modkrav, uden at det er fornødent at undersøge, om modkravet kan antages til realitetsbehandling.

B – Sag T-572/10

- 112 Sag T-572/10 angår et søgsmål anlagt af Kommissionen mod Commune de Millau og Commune de Millaus modkrav.

1. Kommissionens søgsmål

- 113 Efter at have fået kendskab til, at Commune de Millau havde besluttet at overtage samtlige aktiver og passiver i SEMEA, har Kommissionen anlagt sag mod Commune de Millau.

a) Rettens kompetence

- 114 Kommissionen har anført, at Commune de Millau er omfattet en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF. Uden formelt at have fremsat en formalitetsindsigelse om Rettens manglende kompetence ved særskilt dokument i henhold til procesreglementets artikel 114 har Commune de Millau gjort gældende, at Kommissionens søgsmål skal afvises, da det er anlagt ved en ret, der ikke har kompetence til at afgøre sagen. Commune de Millau er af den opfattelse, at Kommissionen ikke kan påberåbe sig en værnetingsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF.

- 115 Det bemærkes i denne henseende for det første, at Retten ikke har kompetence til at træffe afgørelse som førsteinstans i tvister om opfyldelse af en aftale, der er anlagt i medfør af en voldgiftsbestemmelse, idet Retten i modsat fald ville udvide sin dømmende myndighed til andre tvister end dem, som udtømmende er forbeholdt dens afgørelse i henhold til artikel 272 TEUF (jf. i denne retning Rettens kendelse af 3.10.1997, sag T-186/96, *Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen*, Sml. II, s. 1633, præmis 47, og af 12.12.2005, sag T-360/05, *Natexis Banques Populaires mod Robobat*, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 12).
- 116 Eftersom Rettens kompetence i henhold til artikel 272 TEUF udgør en undtagelse fra de almindelige retsregler, skal den derfor fortolkes restriktivt (Domstolens dom af 18.12.1986, sag 426/85, *Kommissionen mod Zoubek*, Sml. s. 4057, præmis 11). Retten kan således kun tage stilling til en kontraktretlig tvist, såfremt parterne har samtykket i, at Retten kan udøve kompetence i denne henseende (jf. kendelsen i sagen *Mutual Aid Administration Services mod Kommissionen*, nævnt i præmis 115 ovenfor, præmis 46, og Rettens dom af 16.12.2010, sag T-259/09, *Kommissionen mod Arci Nuova associazione comitato di Cagliari og Gessa*, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 39). Det er således kun de parter, som har aftalt en voldgiftsbestemmelse, der kan være parter i en sag, som er indbragt i henhold til artikel 272 TEUF (Domstolens dom af 7.12.1976, sag 23/76, *Pellegrini mod Kommissionen og Flexon-Italia*, Sml. s. 1807, præmis 31, og dommen i sagen *Kommissionen mod Arci Nuova associazione comitato di Cagliari og Gessa*, præmis 40).
- 117 Hvad herefter angår spørgsmålet om, hvilken lovgivning der skal anvendes ved vurderingen af, om der er indgået aftale om en voldgiftsbestemmelse mellem parterne i sagen, bemærkes endvidere, at Rettens kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende kontrakter i henhold til en voldgiftsbestemmelse i princippet kun skal fastlægges i lyset af artikel 272 TEUF og indholdet af selve voldgiftsbestemmelsen.
- 118 Denne fremgangsmåde er i overensstemmelse med den almindeligt anerkendte grundsætning, hvorefter enhver retsinstans anvender de for denne gældende retsplejeregler, herunder kompetencereglerne. Rettens retsplejeregler omfatter artikel 272 TEUF, men ikke de tilsvarende retsplejeregler i de nationale retsordener. Artikel 272 TEUF bør yderligere af alle retsinstanser på samme måde anses for en særregel, som har forrang for national ret, der afviger herfra (forslag til afgørelse fra generaladvokat Lenz i den sag, der gav anledning til dom af 8.4.1992, sag C-209/90, *Kommissionen mod Feilhauer*, Sml. I, s. 2613, på s. 2622, punkt 18).
- 119 Denne grundsætning finder tillige anvendelse i de tilfælde, hvor Retten skal anvende den nationale lovgivning, som kontrakten er underlagt, i forbindelse med undersøgelsen af, om søgsmålet er berettiget (jf. i denne retning dommen i sagen *Kommissionen mod Zoubek*, nævnt i præmis 116 ovenfor, præmis 110, og dommen i sagen *Kommissionen mod Feilhauer*, nævnt i præmis 118 ovenfor, præmis 13, samt Rettens kendelse af 17.2.2006, sag T-449/04, *Kommissionen mod Trends*, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 29).
- 120 Det skal i lyset af ovennævnte praksis undersøges, om Retten i medfør af en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF har kompetence til at behandle det af Kommissionen anlagte søgsmål mod Commune de Millau.

Teorien om det accessoriske element

- 121 Kommissionen har anført, at Commune de Millau er bundet af voldgiftsbestemmelsen i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten, idet Commune de Millau har overtaget SEMEA's gæld, og voldgiftsbestemmelsen er derfor uden videre blevet overført som et accessorisk element til gælden. Commune de Millau har anført, at voldgiftsbestemmelsen ikke udgør et accessorisk element, der ikke kan adskilles fra Kommissionens fordring. Der var i øvrigt ikke verserende retssager på tidspunktet for gældsovertagelsen.

- 122 Da Kommissionens argumentation er baseret på anvendelsen af fransk ret, skal det i første omgang afgøres, hvilken lovgivning der finder anvendelse.
- 123 Som nævnt skal Rettens kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende kontrakter i henhold til en voldgiftsbestemmelse i princippet kun fastlægges i lyset af artikel 272 TEUF og indholdet af selve voldgiftsbestemmelsen (jf. præmis 117 ovenfor).
- 124 Det er dog i denne sammenhæng væsentligt at henvise til Domstolens praksis vedrørende værnetingsbestemmelser som omhandlet i artikel 17 i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1978 L 304, s. 1), som ændret ved de efterfølgende konventioner om nye medlemsstaters tiltrædelse af denne konvention (herefter »Bruxelleskonventionen«), der også gælder for værnetingsbestemmelser som omhandlet i artikel 23 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT 2001, L 12, s. 1). Det følger af denne retspraksis, at selv om gyldigheden af en værnetingsbestemmelse udelukkende er underlagt EU-retten, dvs. artikel 23 i forordning nr. 44/2001, skal spørgsmålet om, hvorvidt en værnetingsbestemmelse, som er aftalt mellem en transportør og en aflaster, og som er optaget i et konnossement, har virkning over for en tredjemand, der er indehaver af konnossementet, for så vidt som tredjemanden ved erhvervelsen af konnossementet er indtrådt i aflasterens rettigheder og forpligtelser, vurderes i henhold til den nationale lov, der finder anvendelse på kontrakten (Domstolens dom af 19.6.1984, sag 71/83, Russ, Sml. s. 2417, præmis 24, af 16.3.1999, sag C-159/97, Castelletti, Sml. I, s. 1597, præmis 41, og af 9.11.2000, sag C-387/98, Coreck, Sml. I, s. 9337, præmis 22-27).
- 125 Det skal derfor i princippet undersøges, om denne retspraksis, hvorefter den lovgivning, der finder anvendelse på kontrakten, afgør spørgsmålet om overdragelse af rettigheder og forpligtelser, kan anvendes i det foreliggende tilfælde. Dette indebærer, at denne praksis skal anvendes analogt på to situationer. For det første i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt denne praksis kan anvendes ikke blot på en tredjemand, der er indehaver af konnossementet, men også på en tredjemand, der som følge af en gældsovertagelse er indtrådt i den oprindelige debtors forpligtelser, og som uden videre overtager de accessoriske elementer, der er forbundet med gælden. For det andet i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt denne praksis vedrørende værnetingsbestemmelser i henhold til artikel 17 i Bruxelleskonventionen og artikel 23 i forordning nr. 44/2001, også finder anvendelse på en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF.
- 126 Det er imidlertid i forhold til den foreliggende sag ikke nødvendigt at besvare disse spørgsmål. Det bemærkes nemlig, at selv om fransk ret måtte finde anvendelse, er den voldgiftsbestemmelse, der er aftalt mellem SEMEA og Kommissionen, ikke blevet overført til Commune de Millau, som et accessorisk element til SEMEA's gæld.
- 127 Som nævnt (jf. præmis 78 ovenfor) indebærer den omstændighed, at Commune de Millau eventuelt har overtaget SEMEA's gæld uden Kommissionens samtykke, nemlig ikke, at SEMEA fritages for sin gæld til Unionen, og at Commune de Millau indtræder som debitor efter SEMEA. Såfremt Commune de Millaus overtagelse af gælden indebærer, at Commune de Millau har påtaget sig en gæld over for Unionen, kan der kun være tale om et tredjemandsløfte. Et sådant løfte indebærer imidlertid, at der opstår en ny forpligtelse for Commune de Millau, der retligt set adskiller sig fra den forpligtelse, som påhviler SEMEA. Eftersom SEMEA's gæld ikke er blevet overført til Commune de Millau, er den voldgiftsbestemmelse, som SEMEA er omfattet af, følgelig ikke overført som et accessorisk element til SEMEA's gæld.
- 128 Fransk ret er ganske vist ikke i princippet til hinder for, at Commune de Millau og SEMEA som henholdsvis løftegiver og løftemodtager indgår en gældsftale, der er til gunst for tredjemand, og som indebærer, at Commune de Millaus gæld til Unionen har det samme omfang og er underlagt de samme vilkår, som gælder for SEMEA's gæld til Unionen. I dette tilfælde følger overførelsen af

voldgiftsbestemmelsen imidlertid ikke af, at Commune de Millau er indtrådt i disse rettigheder og forpligtelser i den i den ovennævnte retspraksis nævnte forstand, men er udelukkende resultatet af parternes vilje. Dette spørgsmål er derfor ikke underlagt fransk ret, men henhører direkte under artikel 272 TEUF (jf. præmis 117 og 118 ovenfor).

Indgåelse af en aftale om voldgiftsbestemmelse

- 129 Der skal hernæst tages stilling til Kommissionens argument om, at Commune de Millau ved at overtage SEMEA's gæld har accepteret en voldgiftsbestemmelse som fastsat i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten.
- 130 Det bemærkes for det første, at Commune de Millau og Kommissionen ikke har indgået en kontrakt, og dermed heller ikke har indgået aftale om en voldgiftsbestemmelse.
- 131 Det må derefter fastslås, at det følger af den ovennævnte retspraksis (jf. præmis 115-119), at den blotte omstændighed, at SEMEA og Commune de Millau i henhold til den franske lovgivning, som kontrakten er underlagt, eventuel hæfter solidarisk for gælden, ikke medfører, at Retten kan anses for kompetent i henhold til artikel 272 TEUF (Rettens dom af 7.7.2010, sag T-44/06, Kommissionen mod Hellenic Ventures m.fl., ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 54).
- 132 Henset til sagens omstændigheder opstår spørgsmålet, om Commune de Millau gennem et tredjemandsløfte, der er afgivet af Commune de Millau over for SEMEA, er blevet omfattet af en voldgiftsbestemmelse, der er til Unionens fordel.
- 133 Ifølge ordlyden af artikel 272 TEUF er det ganske vist kun muligt at indsætte en voldgiftsbestemmelse i en kontrakt, der indgås med Unionen. Det fremgår således ikke udtrykkeligt, at der kan indgås aftale om en sådan bestemmelse ved tredjemandsløfte. Den kompetence, der tilkommer Retten i medfør af artikel 272 TEUF, skal endvidere fortolkes indskrænkende (jf. præmis 116 ovenfor).
- 134 Eftersom en voldgiftsbestemmelse har aftaleretlig karakter, er der imidlertid intet til hinder for, at en sådan bestemmelse kan vurderes under hensyntagen til de almindelige aftaleretlige principper i medlemsstaternes retsordener. Selv om det følger af disse principper, at en kontrakt kun er bindende for parterne, er dette princip nemlig ikke til hinder for, at to parter ved et tredjemandsløfte overdrager en ret til tredjemand.
- 135 Det er endvidere ikke i strid med betingelsen i artikel 272 TEUF om, at en voldgiftsbestemmelse skal være indeholdt i en af Unionen eller i en på dens vegne indgået aftale, såfremt der i kontrakten mellem Commune de Millau og SEMEA var indsat en voldgiftsbestemmelse, der gør det muligt for Unionen at indbringe en tvist mellem Unionen og Commune de Millau for Retten. Dels kan et tredjemandsløfte nemlig anses for et løfte, der er afgivet på vegne af Unionen. Dels skal denne betingelse i artikel 272 TEUF netop fortolkes således, at den er til hinder for, at Retten har kompetence til at træffe afgørelse i tvister vedrørende en kontrakt i situationer, hvor dette ikke er udtryk for Unionens ønske. Når der er tale om en voldgiftsbestemmelse, der udelukkende er vedtaget til fordel for Unionen, kan denne imidlertid ikke påberåbes imod Unionens ønske.
- 136 En voldgiftsbestemmelser processuelle karakter er endelig ikke til hinder for, at en sådan bestemmelse vedtages som tredjemandsløfte. Hvad angår værnetingsbestemmelser som omhandlet i Bruxelleskonventionens artikel 17 og artikel 23 i forordning nr. 44/2001 har Domstolen nemlig allerede anerkendt en sådan bestemmelse (jf. Domstolen dom af 14.7.1983, sag 201/82, Gerling Konzern Speziale Kreditversicherung m.fl., Sml. s. 2503, præmis 10-20).

- 137 Det skal derfor i det foreliggende tilfælde undersøges, om SEMEA og Commune de Millau har indgået aftale om, at Commune de Millau skulle være omfattet af en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF, der er vedtaget til fordel for Unionen.
- 138 Det følger af generelle aftaleretlige principper, at eksistensen af et tredjemandsløfte kan opstå ved en udtrykkelig aftale mellem en løftemodtager og en løftegiver, der har til formål at tillægge tredjemand en rettighed. Eksistensen af et sådant løfte kan endvidere udledes af kontraktens formål eller sagens omstændigheder.
- 139 I det foreliggende tilfælde fremgår det af sagens omstændigheder, navnlig de faktiske og retlige omstændigheder, der er nævnt i referatet af 18. december 2010 fra kommunalbestyrelsen i Commune de Millau, at Commune de Millau og SEMEA indgik aftale om, at Commune de Millau skulle overtage SEMEA's gæld mod til gengæld at modtage SEMEA's aktiver. Det fremgår nemlig for det første af referatet, at Commune de Millau var blevet underrettet om tvisten mellem SEMEA og Unionen, og at Commune de Millau skulle overtage SEMEA's gæld »med fuldt kendskab til SEMEA's situation«. Det fremgår for det andet af referatet, at SEMEA til gengæld skulle overføre et beløb på 82 719,76 EUR, svarede til selskabets aktivmasse, til Commune de Millau for at gøre det muligt for Commune de Millau at mindske risikoen for tvister i forbindelse med gældsovertagelsen.
- 140 En aftale mellem to parter om, at den ene part betaler den anden parts gæld, indebærer ganske vist ikke nødvendigvis, at der opstår et nyt krav for kreditoren. Der kan være tale om en rent intern overtagelse eller betalingstilkendegivelse. Det fremgår imidlertid i det foreliggende tilfælde, at formålet med aftalen mellem SEMEA og Commune de Millau samt af sagens omstændigheder, at disse to parter ønskede, at Unionen skulle opnå en fordring mod Commune de Millau. Det må nemlig for det første fastslås, at SEMEA og Commune de Millau ønskede, at alle SEMEA's eksisterende og potentielle kreditorer skulle overføres til Commune de Millau. For det andet skal det bemærkes, at SEMEA til gengæld for, at Commune de Millau overtog selskabets gæld, skulle overføre alle sine aktiver til Commune de Millau, dvs. 82 719,76 EUR. Som det fremgår af ovennævnte referat, havde betalingen af dette beløb til formål at gøre det muligt for Commune de Millau at mindske risikoen for tvister i forbindelse med gældsovertagelsen, hvilket tillige taler for, at der er opstået en gældsforpligtelse for Commune de Millau i forhold til Unionen. Endelig kan det ikke antages, at Commune de Millau, der er bundet af princippet om loyalt samarbejde mellem Unionen og dens medlemsstater, har ønsket at overtage samtlige SEMEA's aktiver og således efterlade SEMEA som debitor helt uden midler, uden selv at have påtaget sig en forpligtelse i forhold til Unionen om at betale SEMEA's gæld.
- 141 Hvad angår overtagelsen af voldgiftsbestemmelsen har Commune de Millau anført, at kommunen udelukkende har accepteret at overtage SEMEA's gæld og ikke voldgiftsbestemmelsen. Det må imidlertid fastslås, at det følger af formålet med aftalen mellem SEMEA og Commune de Millau samt af sagens omstændigheder, at på det tidspunkt, hvor Commune de Millau overtog gælden, var Commune de Millau indstillet på at være underlagt en voldgiftsbestemmelse som den, der er indeholdt i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten. Som nævnt ovenfor, overtog Commune de Millau nemlig SEMEA's gæld med fuldt kendskab til SEMEA's situation, og Commune de Millau havde dermed kendskab til tvisten mellem SEMEA og Unionen vedrørende den omtvistede fordring. Commune de Millau påtog sig derfor at betale en gæld, hvis omfang og vilkår svarede til, hvad der gjaldt for SEMEA's gæld. Eftersom SEMEA var bundet af voldgiftsbestemmelsen i artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten i forhold til alle tvister, der måtte opstå vedrørende kontrakten, har Commune de Millau således accepteret at være omfattet af en sådan bestemmelse. Det bemærkes endvidere, at hverken Commune de Millau eller SEMEA har påberåbt sig omstændigheder, der kan godtgøre, at de tog forbehold i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt Commune de Millau skulle overtage voldgiftsbestemmelsen, inden Kommissionen udtog stævning mod SEMEA. Dertil kommer, at den omstændighed, at SEMEA og Commune de Millau ikke med rette kunne forvente, at SEMEA's eksisterende eller potentielle kreditorer ville acceptere at rette deres krav mod Commune de Millau,

såfremt omfanget af og vilkårene for deres fordring mod Commune de Millau måtte være mindre gunstige end deres fordring mod SEMEA, taler for, at Commune de Millau er omfattet af en voldgiftsbestemmelse.

- 142 Det kan endelig ikke mod denne fortolkning af Commune de Millaus og SEMEA's vilje anføres, at de havde til hensigt at overføre SEMEA's gæld til Commune de Millau med frigørende virkning for SEMEA, og at Commune de Millau i mangel af en sådan virkning ikke har accepteret at være underlagt en voldgiftsbestemmelse. En sådan fejl ville ikke være undskyldelig, idet en sådan gældsoverdragelse af åbenbare kreditorbeskyttelseshensyn ikke ville kunne foretages uden Unionens samtykke.
- 143 Det må følgelig bemærkes, at Commune de Millau og SEMEA har indgået aftale til fordel for Unionen om, at Unionen kan påberåbe sig en voldgiftsbestemmelse som den, der fremgår af artikel 10 i de almindelige vilkår til kontrakten i forhold til Commune de Millau.
- 144 Den omstændighed, at Commune de Millau har bestridt eksistensen af en sådan voldgiftsbestemmelse, efter at Kommissionen har udtaget stævning, kan ikke rejse tvivl om, hvorvidt der er indgået aftale om en sådan bestemmelse. Løftemodtageren og løftegiveren af et tredjemandsløfte kan ganske vidt under visse omstændigheder ophæve eller ændre den bestemmelse, der indeholder de pågældende rettigheder. Det følger imidlertid af almindelige aftaleretlige principper, at dette ikke er muligt, når den tredjemand, der opnår en fordel ved løftet, har meddelt løftegiveren eller løftemodtageren, at han ønsker at gøre denne rettighed gældende.
- 145 Hvad angår de formkrav, der stilles til en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF, bemærkes, at denne bestemmelse ikke indeholder særlige formkrav. Det fremgår imidlertid af procesreglementets artikel 44, stk. 5a, at en stævning, der udtages i henhold til artikel 272 TEUF, skal være vedlagt et eksemplar af den voldgiftsbestemmelse, hvorved Unionens retsinstanser tillægges kompetence. Det følger af denne bestemmelse, at voldgiftsbestemmelsen i princippet skal være udfærdiget skriftligt.
- 146 Det bemærkes, at denne artikel i procesreglementet tjener et bevismæssigt formål, og det formkrav, der følger heraf, skal derfor anses for opfyldt, når de af sagsøgeren fremlagte dokumenter gør det muligt for Retten at erhverve et kendskab til den af tvistens parter indgåede aftale, som er tilstrækkeligt stort til, at den strid om kontrakten, som er opstået mellem dem, ikke skal forelægges de nationale retsinstanser, men kan forelægges Unionens retsinstanser (Rettens dom af 8.5.2007, sag T-271/04, Citymo mod Kommissionen, Sml. II, s. 1375, point 56).
- 147 I det foreliggende tilfælde har Kommissionen vedlagt stævningen dels referatet af 18. december 2008, hvoraf fremgår, at Commune de Millau og SEMEA besluttede, at Commune de Millau skulle overtage SEMEA's gæld, dels kontrakten, der gengiver indholdet af den voldgiftsbestemmelse, der er aftalt mellem Unionen og SEMEA. Kommissionen har således opfyldt det formkrav, der fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 5a.
- 148 Hvad endelig angår Commune de Millaus argument om, at code civils artikel 2060 og code procédure civiles artikel 48 er til hinder for, at kommunen underlægges en voldgiftsbestemmelse som omhandlet i artikel 272 TEUF, er det tilstrækkeligt at bemærke, at selv om disse bestemmelser måtte være modstridende, skal artikel 272 TEUF anses for i forhold til alle retsinstanser at udgøre en særbestemmelse, der har forrang for national ret, og som afviger derfra (jf. præmis 117 og 118 ovenfor).
- 149 Henset til ovenstående betragtninger må det fastslås, at Kommissionen kan påberåbe sig voldgiftsbestemmelsen i forhold til Commune de Millau, og at Retten således har kompetence til at tage stilling til de påstande, som Kommissionen har rettet mod Commune de Millau i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 256, stk. 1, første afsnit, TEUF.

b) Søgsmålets berettigelse

- 150 Kommissionen har med søgsmålet nedlagt påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at tilbagebetale en hovedstol på 41 012 EUR med rente, og at Commune de Millau tilpligtes at betale 5 000 EUR som erstatning for det lidte tab.

Påstanden om tilbagebetaling af hovedstolen

- 151 Kommissionen har inden for den første række påstande for det første nedlagt påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at tilbagebetale 41 012 EUR.
- 152 Eftersom den samme påstand er nedlagt i forhold til SEMEA (præmis 60-89), skal der udelukkende tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt Commune de Millau i medfør af fransk ret tillige kan anses for at hæfte for SEMEA's gæld.
- 153 Da Unionen ikke har givet samtykke til, at Commune de Millau kunne overtage SEMEA's gæld, skal det undersøges, om Commune de Millau over for Unionen har påtaget sig at betale SEMEA's gæld ved afgivelse af tredjemandsløfte.
- 154 Det fremgår ganske vist af code civils artikel 1165, at aftaler kun har virkning mellem de kontraherende parter. Det fremgår imidlertid samtidig af denne artikel, at aftaler kan indgås til fordel for tredjemand, såfremt der afgives et tredjemandsløfte som omhandlet i code civil artikel 1121 (Conseil d'État, 20.12.1989, nr. 50815, Conseil d'État, 20.1.1992, nr. 46624, Conseil d'État, 19.7.2010, nr. 318126, og cour administrative d'appel de Marseille, 21.10.2011, nr. 09MA00782).
- 155 Det bemærkes i denne henseende for det første, at det fremgår af præmis 139 og 140 ovenfor, at Commune de Millau og SEMEA indgik aftale om, at Unionen fik en ny fordring mod Commune de Millau.
- 156 Det må dernæst fastslås, at de supplerende betingelser i code civils artikel 1121 for at kunne afgive et tredjemandsløfte er opfyldt. Selv om der stilles krav om, at der skal foreligge en direkte og umiddelbar interesse hos løftegiver, er det nemlig tilstrækkeligt, at der foreligger en simpel eller blot moralsk interesse (Cass. 1re civ., 26.2.1962, Bull. civ. I, nr. 124, p. 119, Cass. com., Cass. 1re civ., 5.6.1984, Bull. civ. I, nr. 182). I det foreliggende tilfælde er den omstændighed, at SEMEA kan anmode Commune de Millau om at betale sin gæld til Unionen, udtryk for en sådan interesse.
- 157 Det kan endvidere ikke over for konstateringen af, at Commune de Millau gyldigt har overtaget gælden, anføres, at denne konstatering ikke er begrundet som følge af, at gældsovertagelsen ikke skete med frigørende virkning for SEMEA. En manglende begrundelse medfører nemlig kun potentielt ugyldighed, og Commune de Millau har ikke gjort gældende, at overtagelsen af SEMEA's gæld er ugyldig. Gældsovertagelsen er endvidere begrundet i den omstændighed, at samtlige SEMEA's aktiver blev overført til Commune de Millau.
- 158 Følgelig må det fastslås, at Commune de Millau i henhold til code civils artikel 1121 har forpligtet sig til at betale SEMEA's gæld. Unionens påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at tilbagebetale 41 012 EUR, må derfor tages til følge.

Påstanden om betaling af renter

- 159 Kommissionen har inden for rammerne af den første række påstande for det andet nedlagt påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig. Kommissionen har nedlagt påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at betale renter fra den 10. marts 1992 i henhold til code civils artikel 1378 og subsidiært fra den

27. april 1993 i henhold til code civils artikel 1153. Kommissionen har inden for rammerne af den anden række påstande nedlagt påstand om betaling af renters renter i henhold til code civils artikel 1154.

- 160 Af de ovenfor nævnte grunde (jf. præmis 152-158 og 92-95) må påstanden om betaling af morarenter fra den 10. marts 1992 forkastes, således at Commune de Millau pålægges at betale disse renter med virkning fra den 27. april 1993.
- 161 Hvad angår påstanden om kapitalisering af renterne i henhold til code civils artikel 1154 henvises i første omgang til præmis 97 ovenfor. Det må endvidere fastslås, at påstanden om kapitalisering af renterne først blev nedlagt i Kommissionens stævning, som blev registreret på Rettens Justitskontor den 21. december 2010. På dette tidspunkt var der påløbet renter for et helt år. På dette retsgrundlag kan Kommissionen således kun kræve kapitalisering af renterne med virkning fra den 21. december 2010.
- 162 Kommissionen kan imidlertid som følge af, at Commune de Millau har overtaget SEMEA's gæld, kræve kapitalisering af renterne fra det tidspunkt, hvor Kommissionens stævning mod SEMEA blev registeret, dvs. den 15. april 2010. Det følger nemlig af formålet med aftalen mellem Commune de Millau og SEMEA samt af sagens omstændigheder, at Commune de Millau har pligt til at betale samtlige renter, som SEMEA måtte være pligtig at betale. Commune de Millau har for det første over for Unionen påtaget sig at betale SEMEA's gæld. Eftersom samtlige SEMEA's aktiver er overført til Commune de Millau, er SEMEA for det andet ikke stand til at imødekomme Kommissionens krav. På baggrund af disse omstændigheder må det derfor af de ovenfor nævnte grunde (præmis 139 og 140 ovenfor) fastslås, at det er udtryk for SEMEA's og Commune de Millaus fælles vilje, at Commune de Millau skulle påtage sig at betale samtlige de renter, som SEMEA måtte være pligtig at betale, og dermed også kapitaliseringen af disse renter med virkning fra det tidspunkt, hvor Kommissionen udtog stævning mod SEMEA.
- 163 Det må derfor fastslås, at der skal betales renter af renterne fra det tidspunkt, hvor Kommissionens stævning mod SEMEA blev registeret, dvs. den 15. april 2010, og hvert år på denne dato.

Påstanden om betaling af erstatning

- 164 Kommissionen har inden for den tredje række påstande nedlagt påstand om, at Commune de Millau tilpligtes at betale 5 000 EUR i erstatning for det tab, der er opstået som følge af SEMEA's retsstridige modstand.
- 165 Denne påstand må forkastes af de grunde, der er nævnt i præmis 98-100 ovenfor.

c) Konklusion vedrørende Kommissionens søgsmål

- 166 Kommissionen må derfor gives medhold i påstanden om, at Commune de Millau tilpligtes at tilbagebetale hovedstolen på 41 012 EUR, og i påstanden om, at Commune de Millau tilpligtes at betale morarenter med den lovbestemte årlige rentesats, der anvendes i Frankrig fra den 27. april 1993, og indtil endelig betaling af hovedstolen sker. Det må endvidere fastslås, at der skal betales renter af morarenterne pr. den 15. april 2010 og hvert år på dette tidspunkt indtil betaling sker.
- 167 I øvrigt frifindes Commune de Millau.

2. Commune de Millaus modpåstand

- 168 Commune de Millau har fremsat et modkrav for det tilfælde, at Retten imødekommer Kommissionens påstand om tilbagebetaling. Dette modkrav er baseret på artikel 340 TEUF og artikel 41, stk. 3, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Der er således tale om en påstand, der vedrører Unionens ansvar uden for kontraktforhold.
- 169 Commune de Millau har anført, at Kommissionen har tilsidesat sin pligt til at overholde god forvaltningsskik og retssikkerhedsprincippet, idet Kommissionen fremsatte krav om tilbagebetaling den 27. april 1993 og derefter ventede 12 år, før den på ny henvendte sig til SEMEA den 18. november 2005. Følgelig bør Kommissionen være pligtig at erstatte Commune de Millau det beløb, som Retten har pålagt kommunen at betale.
- 170 Retten finder, at det i første omgang er nødvendigt at undersøge, om denne modpåstand er berettiget (dommen i sagen Rådet mod Boehringer, præmis 105, og dommen i sagen Frankrig mod Kommissionen, nævnt i præmis 105 ovenfor, præmis 26).
- 171 Af de samme grunde som nævnt i præmis 106-110 ovenfor er Commune de Millaus modkrav ikke begrundet.
- 172 Kommissionen må således frifindes i relation til Commune de Millaus modkrav.

C – Det solidariske ansvar

- 173 Da både SEMEA og Commune de Millau har pligt til at tilbagebetale hovedstolen med tillæg af morarenter, og da Kommissionen kun har krav på, at beløbet betales én gang, må SEMEA og Commune de Millau pålægges in solidum at betale beløbet i overensstemmelse med Kommissionens påstand herom.

Sagsomkostningerne

- 174 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2 og 3, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom, og hvis der er flere tabende parter, træffer Retten afgørelse om omkostningernes fordeling. Da SEMEA og Commune de Millau i det væsentlige har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale omkostningerne i overensstemmelse med Kommissionens påstande herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Tredje Afdeling):

- 1) **Sagerne T-168/10 og T-572/10 forenes med henblik på domsafsigelsen.**
- 2) **Société d'économie mixte d'équipement de l'Aveyron (SEMEA) og Commune de Millau (Frankrig) betaler in solidum hovedstolen på 41 012 EUR til Europa-Kommissionen med tillæg af morarenter med den lovbestemte årlige rentesats fra den 27. april 1993, og indtil betaling sker. De renter, der er forfaldet den 15. april 2010, og som forfalder hvert år pr. denne dato, kapitaliseres med henblik på forrentning.**
- 3) **I øvrigt frifindes SEMEA i sag T-168/10 og Commune de Millau i sag T-572/10.**

- 4) **Kommissionen frifindes i relation til SEMEA's modkrav i sag T-168/10 og i relation til Commune de Millaus modkrav i sag T-572/10.**
- 5) **SEMEA bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger i sag T-168/10.**
- 6) **Commune de Millau bærer sine egne omkostninger og betaler Kommissionens omkostninger i sag T-572/10.**

Czúcz

Labucka

Gratsias

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 19. september 2012.

Underskrifter

Indhold

Twistens baggrund	2
Retsforhandlinger for Retten og parternes påstande	4
A – Sag T-168/10	4
B – Sag T-572/10	6
Retlige bemærkninger	6
A – Sag T-168/10	6
1. Kommissionens søgsmål	7
a) Formaliteten	7
b) Søgsmålets berettigelse	8
Påstanden om tilbagebetaling af hovedstolen	8
– De anvendelige retsfor skrifter	8
– Unionens fordring mod SEMEA	9
– SEMEA’s indsigelser	10
Påstanden om betaling af morarenter	12
Påstanden om betaling af erstatning	13
c) Konklusion vedrørende Kommissionens søgsmål	13
2. SEMEA’s modkrav	13
B – Sag T-572/10	14
1. Kommissionens søgsmål	14
a) Rettens kompetence	14
Teorien om det accessoriske element	15
Indgåelse af en aftale om voldgiftsbestemmelse	17
b) Søgsmålets berettigelse	20
Påstanden om tilbagebetaling af hovedstolen	20
Påstanden om betaling af renter	20
Påstanden om betaling af erstatning	21

c) Konklusion vedrørende Kommissionens søgsmål	21
2. Commune de Millaus modpåstand	22
C – Det solidariske ansvar	22
Sagsomkostningerne	22